

Луната грѣе строго и сѣрдито,
като неженена и зла госпожица
и гледа разгнѣвено въвъ очитѣ
котака черенъ, старъ и смѣлъ любовникъ.

Надъ кжшитѣ зората е студена ;
коминитѣ започватъ пакъ да пушатъ :
вѣтрецътъ въ дървесата се люлѣе ;
звездитѣ гаснатъ драбни и послушни.

Ала луната, да я вземе дяволътъ,
стои и хичъ не иска да бледиѣ.
Котакътъ, съсь разбито настроение,
на покрива умишлено задрѣмалъ е.

